

LŪSINDA RAILIJA

CIKLS “SEPTIŅAS MĀSAS”

Septiņas māsas

Vētru māsa

Ēnu māsa

Pērļu māsa

Mēness māsa

Saules māsa

Pazudusī māsa

LUCINDA RILEY

THE *Missing*
Sister

LŪSINDA RAILIJA

Pazudusi māsa

MEROPES STĀSTS

No angļu valodas tulkojusi
Ligita Lanceniece

821.111-31

Ra 312

Lucinda Riley

THE MISSING SISTER

Copyright © Lucinda Riley, 2021

All rights reserved.

Cover design © Miriam Edmunds

Cover photo © White Lighthouse, Fanad Head, County Donegal, North Ireland
janmiko/www.stock.adobe.com

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ligita Lanceniece, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9703-4

Veltts Harijam

Drosme ir zināt, no kā nebaidīties.

Platons

Tēlu saraksts

ATLANTĪDA

Pā Solts – *māsas adoptējušais tēvs (miris)*
Marina (Mā) – *māsu audzinātāja*
Klodija – *saimniecības vadītāja Atlantīdā*
Džordžs Hofmens – *Pā Solta jurists*
Kristjens – *kapteinis*

MĀSAS D'APLIJĒZAS

Maija
Alija (Alkione)
Zvaigznīte (Asterope)
Sese (Selīna)
Tigija (Taigeta)
Elektra
Merope (iztrūkstoša)

Merija Keita

Gibstonas ieleja

Taunzēlande

2008. gada jūnijs

Es ļoti labi atceros, kur biju un ko darīju, kad nomira mans tēvs. Es stāvēju turpat, kur tagad, – noliekusies pār māju ieskaujošās terases margām, un noraudzījos uz vīnogu novācējiem, kas strādāja starp kārtīgās rindās sastādītajiem vīnogulājiem, kuri auklēja šī gada bagātīgo ražu. Jau grasījos kāpt lejup un pievienoties vācējiem, kad ar acs kaktiņu pamanīju, ka ir nozudis mans tētis, kas bija liels kā kalns. Sākumā nospriedu, ka viņš pieliecies, lai paceltu zemē nokritušu ogu ķekaru, – viņam nepatika, ka kaut kas iet zudumā, un viņš uzskatīja, ka šo īpašību mantojis no saviem skotu izcelsmes vecākiem ar prezbitērāniskiem uzskatiem, – bet tad redzēju, kā viņam tuvāk strādājušie cilvēki metas skriet uz vietu, kur viņš bija atradies. No terases līdz turieni bija krietni simt metri, un, kad biju tos pieveikusi, kāds jau bija atrāvis tēva kreklu un pūlējās dabūt viņu pie samaņas, veicot sirds masāžu un elpināšanu no mutēs mutē. Kāds cits jau bija piezvanījis uz 111. Pagāja divdesmit minūtes, līdz ieradās neatliekamā palīdzība.

Kad tēvu uzlika uz nestuvēm, pēc viņa sejas, kas līdzinājās vaska maskai, sapratu, ka vairs nekad nedzirdēšu viņa dobjo, spēcīgo, svīnīgi nopietno balsi, ko vienā mirklī varēja nomainīt guldzoši smieklī. Asarām ritot, es viegli noskūpstīju tēvu uz sārtā, vēju aprautā vaiga, atvadījos un klusi pačukstēju, ka milu viņu. Tagad to atceroties, notikušais šķita sirreāls – bija grūti aptvert, ka reiz tik vitālais cilvēks ir kļuvis par... tikai par tukšu, nedzīvu ķermeni.

Pēc mēnešiem ilgām sāpēm krūtīs – tēvs izlikās, ka tie ir tikai gremošanas traucējumi, – viņu beidzot izdevās pierunāt aiziet pie ārsta. Dakteris brīdināja, ka viņam ir augsts holesterīna līmenis, un piekodināja ievērot diētu. Mēs ar māti bijām izmisumā, jo tēvs turpināja ēst, ko pats gribēja, turklāt katrās vakariņās izdzēra pa pudelei paša darītā sarkanvīna. Tāpēc sliktajam iznākumam it kā nevajadzēja būt pārsteigumam. Varbūt arī mums bija licies, ka viņš ir nesalaužams – šo ilūziju veicināja tēva spēcīgā, labsirdīgā personība –, bet, kā māte visai drūmi bija norādījusi, mēs visi esam tikai kauli un miesa. Labi vismaz, ka līdz mūža pēdējai minūtei viņš dzīvoja tieši tā, kā pašam patika. Septiņdesmit trīs gadi. Ņemot vērā tēva spēku un dzīvessparu, man nešķita, ka šis skaitlis ir patiess.

Rezultātā es jutos dzīves apkrāpta. Man bija tikai divdesmit divi gadi, un, lai arī vienmēr biju apzinājusies, ka saviem vecākiem esmu vēlais bērns, šī fakta patieso būtību aptvēru vien pēc tēva nāves. Šajos dažos mēnešos, kopš bijām viņu zaudējuši, es biju nikna par šo netaisnību: kāpēc es nebiju ieradusies pasaulē jau agrāk? Mans lielais brālis Džeks, kuram bija trīsdesmit divi, dzīvi kopā ar tēti bija izbaudījis par veseliem desmit gadiem ilgāk.

Lai arī skaļi neko neteicu, mamma noteikti pamanīja manas dusmas. Par to mani mocīja pašpārmetumi, jo māte jau ne pie kā nebija vainojama. Es viņu ārkārtīgi milēju – mēs allaž bijām tuvas, un es redzēju, ka arī viņa ļoti bēdājas. Mēs darījām visu iespējamo, lai mierinātu viena otru, un kopā kaut kā tikām visam pāri.

Ļoti daudz palīdzēja Džeks, kurš lielu daļu laika veltīja briesmīgajai papīru kārtošanai, ar ko jātiek galā pēc cilvēka nāves. Vēl viņam bija jāuzņemas atbildība par vīnkopības biznesu, ko mamma ar tēti bija uzsākuši tukšā vietā, bet tēta vadībā viņš visu ar to saistīto bija labi apguvis.

Jau no mazotnes tēvs bija ņēmis Džeku sev līdzī, iepazīstinājis ar vīnkopības gada ciklu, ar to, kā kopjami viņam tik dārgie vīnogulāji, kuros no februāra līdz aprīlim – atkarībā no laikapstākļiem – nogatavojas ogas. No tām galu galā top garšīgais un pēdējos gados arī dažādas balvas ieguvušais *pinot noir*, kas, noglabāts noliktavā, gaida, kad tiks izvadāts pa visu Jaunzēlandi un Austrāliju. Tēvs bija

ierādījis Džekam katru ražošanas procesa niansi, un brālis būtu spējis to visu pārvaldīt jau divpadsmit gadu vecumā – tik liels bija zināšanu apjoms, ko tētis bija viņam sniedzis.

Sešpadsmit gados Džeks oficiāli paziņoja, ka vēlas iesaistīties biznesā, lai kādu dienu varētu pārņemt vīna darītavu savā pārziņā, un tas ļoti iepriecināja tēti. Brālis devās uz universitāti un pēc biznesa studiju beigām pilnībā veltīja sevi darbam vīnadārzā.

– Nav nekā labāka par krietna mantojuma nodošanu citās rokās, – tēvs pirms dažiem gadiem teica, kad Džeks pēc pusgadu ilgas viesošānās vīnogu audzētavā Adelaidas kalnos Austrālijā atgriezās mājās un tētis atzina, ka mans brālis ir gatavs saimniecības pārņemšanai.

– Varbūt arī tu, Mērija Keita, kādu dienu pievienosies mums. Lai Makdugalu vīndari saimniekotu šajā zemē vēl simtiem gadu!

Džeks izrādīja apņēmību turpināt piepildīt tēva sapni, bet ar mani bija pilnīgi pretēji. Iespējams, tā notika tāpēc, ka Džeku patiesi aizrāva lielisku vīnu darīšana. Brālim bija ne tikai teicams deguns, kas sliktu vīnogu saoda pa gabalu, bet viņam arī lieliski padevās biznesa lietas. Lai gan biju uzaugusi, vērojot, kā tēvs un Džeks ar lielu mīlestību rūpējas par vīnogulājiem un darbojas viņu tā sauktajā “laboratorijā” (tā patiesībā nebija nekas vairāk par šķūni ar skārda jumtu), mani interesēja pavisam kas cits. Es sevi un savu nākotni pilnībā nodalīju no mūsu vīnadārza. Kaut gan mācību brīvlaikā turpināju strādāt mūsu veikalā un, ja vajadzēja, palīdzēju arī citos darbos, vīns galīgi nebija mana aizraušanās. Es vēlējos studēt mūziku, un, kad pateicu to tēvam, viņš gan izskatījās vilies, tomēr izrādīja sapratni.

– Man prieks par tevi, – viņš teica, mani apskaudams. – Mūzika ir lieliska joma, ko apgūt, Mērija Keita. Kādā tās jomā tu saskati savu nākotni?

Kautrīgi atzinos, ka kādu dienu gribētu kļūt par dziedātāju un pati komponēt dziesmas.

– Tas ir ellīgi labs sapnis, un varu tikai novēlēt tev veiksmi un apliecināt, ka mēs ar mammu vienmēr tevi atbalstīsim, vai ne?

– Domāju, ka tas ir brīnišķīgi, Mērija Keita, patiešām, – mamma piekrita. – Izteikt sevi dziesmā – tas ir kaut kas maģisks.

Un tā nu es studēju mūziku, biju izšķīrusies par labu Velingtonas Universitātei, kur piedāvāja pasaulē atzītu mācību programmu, un izbaudīju katru tur pavadīto brīdi. Līdzās bija studija, kur ierakstīt savas dziesmas, un kursabiedri, kas bija kaismīgi aizrāvušies ar to pašu, un tas patiešām bija lieliski. Izveidoju duetu ar labu draugu Fleču, kurš spēlēja ritma ģitāru un kura balss harmoniski saskanēja ar manējo. Pati spēlēju sintezatoru, un mēs tikām pie gadījuma darbiem Velingtonā, bet pagājušajā gadā uzstājāties arī absolventu koncertā – tā bija pirmā reize, kad ģimene klātienē redzēja mani uz skatuves.

– Es ļoti lepojos ar tevi, meitiņ! – tētis toreiz teica, ieskaudams mani savās rokās. Tas bija viens no labākajiem mirkļiem manā mūžā.

– Un kas ir noticis pēc gada? Te nu es esmu, ar universitātes diplomu kabatā, bet joprojām starp vīnogulājiem, – es nomurmināju. – Saki godīgi, Mērija Keita, vai tiešām tu domā, ka *Sony* pārstāvji ieradīsies šeit, lai lūgtu tevi parakstīt līgumu ar viņiem?

Kopš augstskolas absolvēšanas pirms gada mani aizvien vairāk nomāca domas par nākotni, un tēta nāve bija milzīgs trieciens manam radošajam garam. Likās, ka esmu zaudējusi divus dzīves lielākos dārgumus vienlaikus, jo tie abi bija nesaraucjami saistīti. Tieši tēta mīlestība pret dziedātājiem un dziesmu autorēm bija iedegusi mani kaisli uz mūziku. Biju uzaugusi, klausoties Džoniju Mičelu, Džoanu Baezu un Alanisu Moriseti.

Velingtonā aizvadītais laiks bija līcis man apjaust, cik idilliska un pasargāta bijusi mana bērnība, dzīvojot šajā krāšņajā Ēdenes dārzā, kāda bija Gibstonas ieleja. Kalni visapkārt veidoja drošu fizisku barjeru, bet auglīgā zeme deva daudzveidīgu un bagātīgu augļu un ogu ražu.

Atceros, kā pusaudža gados Džeks pierunāja mani apēst savvaļas ērkšķogas, kas auga dzeloņainos krūmos aiz mūsu mājas, un viņa smieklus, kad biju izspļāvusi skābās ogas. Tolaik es varēju brīvi klejot apkārt, nesagādājot raizes vecākiem; viņi zināja, ka šajā apkaimē, kur bradāju pa vēsajiem, dzidrajiem strautiem vai ķerstiņu trušus asajā zālē, mani nekas neapdraud. Kamēr vecāki nenogurstoši strādāja – stādīja vīnogulājus, sargāja un kopa tos, pēcāk novāca ogas un spieda sulu –, es dzīvoju savā pašas radītajā pasaulē.

Spožo rīta sauli pēkšņi aizklāja mākonis, ietonējot ieleju tumši pelēkzaļū. Tā bija zīme, ka tuvojas ziema, un es jau nez kuru reizi prātoju, vai mans lēmums pavadīt to šeit ir pareizs. Pirms pāris mēnešiem mamma bija ieminējusies par ideju doties lielajā pasaules tūrē – tā viņa to nosauca –, lai apciemotu draugus, ko nebija satikusi gadiem ilgi. Viņa man vaicāja, vai nevēlos pievienoties. Toreiz es vēl aizvien cerēju, ka kopā ar Fleču tapušais demo ieraksts, ko īsi pirms tēva nāves bijām izsūtījuši dažādām ierakstu kompānijām, kādu no tām ieinteresēs. Taču tagad uz mana guļamistabas plaukta krājās atbildes ar ziņu, ka mūsu mūzika nav tas, ko producenti patlaban meklējo.

– Mīļā, man nav tev jāatgādina, ka mūzikas bizness ir viens no tiem, kuros ir grūti ielauzties, – mamma bija teikusi.

– Tieši tāpēc es domāju, ka man būtu jāpaliek te, – es atbildēju. – Mēs ar Fleču strādājam pie jaunām dziesmām. Es tagad nevaru pamest mūsu kuģi.

– Nē, skaidrs, ka ne. Bet labi, ka tev vismaz ir mūsu vīnadārzs, kas būs atbalsts, ja visi striķi trūks.

Es zināju, ka viņa bija gribējusi tikai labu un ka man jābūt pateicīgai par iespēju nopelnīt naudu, strādājot veikalā un palīdzot ar grāmatvedības sakārtošanu. Tomēr tagad, noraudzīdamās uz savu Ēdenes dārzu, es smagi nopūtos, jo doma, ka viss atlikušais mūžs varētu būt jāpavada šeit, man nešķita laba, lai cik droši un skaisti te būtu. Pēc manas aizbraukšanas uz universitāti un vēl jo vairāk pēc tēta nāves viss bija mainījies. Likās, ka līdz ar viņa aiziešanu ir pārstājusi pukstēt arī mūsu saimniecības sirds. Vēl lielāku nomāktību radīja fakts, ka Džeks, kurš pirms tēva nāves bija piekritis pavadīt vasaru Ronas ielejas vīnogu audzētavā Francijā, ar māti vienojās, ka viņam tomēr jādodas turp.

– Mūsu uzņēmuma nākotne tagad ir Džeka rokās, un viņam jāmacās, cik vien tas iespējams, – mamma man skaidroja. – Te paliks Dags, mūsu pārvaldnieks, kas uzraudzīs saimniecību, turklāt šis gada laiks Džekam ir izdevīgākais brīdis braucienam.

Un nu, kopš mamma vakar bija devusies savā pasaules tūrē un arī Džeka vairs nebija mājās, es jutos ļoti vientuļi, un mani māca bailes ieslīgt depresijā.

– Man tevis pietrūkst, tēt, – es nomurmināju, ieiedama mājā, lai kaut ko iekostu, kaut gan ēst tā īsti nemaz negribējās. Klusums mājā noskaņojumu nekādi neuzlaboja; kādreiz te vienmēr skanēja ļaužu čalas – tētis sarunājās ar piegādātājiem, ražas novācējiem vai vīnādārza apmeklētājiem. Tētis ne tikai piedāvāja viņiem degustēt savus vīnus, bet bieži aicināja palikt un ieturēt kopā maltīti. Draudzīgums un viesmīlība jaunzēlandiešiem ir raksturīga, un es biju pieradusi kopā ar pilnīgiem svešiniekiem pusdienot pie mūsu lielā priedes koka galda, no kura pavērās skats uz ieleju. Man nebija ne jausmas, kā mātei īsā brīdī izdodas pagādāt tik daudz garda ēdiena, bet tā tas bija; maltītes laikā tētis bārstīja labsirdīgus jokus, parasti skanēja smieklī un valdīja liela jautrība.

Man pietrūka arī Džeka un tās rāmās, pozitīvās enerģijas, ko viņš izstaro. Viņam patika mani ķircināt, tomēr es vienmēr zināju, ka brālis ir mans drošais sargs un aizstāvis.

Izņēmu no ledusskapja paku ar apelsīnu sulu un izlēju atlikumu glāzē, bet pēc tam ar zināmām pūlēm nogriezu šķēli apkaltušas maizes. Lai padarītu to ēdamu, es maizi sagraudēju un tad sāku veidot sarakstu ar produktiem, kas jānopērk, lai papildītu ledusskapi. Tuvākais lielveikals bija Erovtanā, un man bija pēc iespējas drīzāk jādodas ceļā. Kaut arī mamma saldētavā bija atstājusi vairākus traukus ar sautējumu, man nelikās pareizi atkausēt prāvās porcijas sev vienai.

Aiznesu sarakstu uz dzīvojamo istabu, nodrebinājos un apsēdos uz vecā dīvāna līdzās milzīgam kamīnam, kas mūrēts no pelēkiem vulkāniskajiem iežiem, kādu apkārtne netrūkst. Tieši tas pirms trīsdesmit gadiem bija pārliccinājis vecākus iegādāties šo nekurienes vidū esošo mājiņu, kurā reiz bija tikai viena istaba. Tajā nebija ne ūdens, ne labierīcību, un mammai ar tēti patika atsaukt atmiņā pirmo vasaru šeit, kad viņi un divgadīgais Džeks mazgājās strautā, kas tecēja starp akmeņiem aiz mājiņas, bet viņu tualete bija zemē izrakta bedre.

– Tā bija laimīgākā vasara manā mūžā, – mamma mēdza teikt, – bet ziemā mājiņā bija vēl jaukāk – dzīvās uguns dēļ.

Mamma bija kā apsēsta ar uguns kurināšanu un, tiklīdz bija klāt pirmais sals, sūtīja mūs ar tēti un Džeku pēc malkas – tā jau laikus

tika saskaldīta un bija labi izžuvusi. Mēs to sakrāvām nišās abpus kamīnam, mamma salika pagales uz kamīna restēm, un, kad viņa aizdedza sērkokciņu, “pirmās uguns” rituāls, kā to sauca mūsu ģimenē, varēja sākties. No tā brīža ziemas mēnešos uguns priecīgi kurējās katru dienu – līdz laikam kaut kad starp septembri un novembri, mūsu pavasara mēnešiem, kad zem kokiem uzdziedēja meža hiacintes un sniegpulkstenītes (to sīpoliņus mamma bija pasūtījusi no Eiropas).

Varbūt man arī tagad vajadzētu iekurt kamīnu, es nodomāju, iztēlodamās silto, aicinošo uguns blāzmu, kas aukstās dienās bija sagaidījusi mani, kad pārnācu no skolas. Ja tētis metaforiski bija vīnadārza sirds, mājas sirds bija mamma un viņas kurinātais kamīns.

Es aprāvos, saprotot, ka esmu pārāk jauna, lai mierinājumu meklētu bērnības atmiņās. Man vienkārši vajadzēja kādu, ar ko aprunāties, tas arī viss. Taču problēma bija tajā, ka vairums studiju laikā iegūto draugu vai nu bija ārzemēs, kur izbaudīja pēdējās brīvības nedēļas pirms darba meklējumu uzsākšanas, vai arī jau bija atraduši darbu un sākuši strādāt.

Kaut gan mājā bija ievilkts telefons, interneta signāls te, ielejā, bija ļoti vājš. E-pasta nosūtīšana līdzinājās īstam murgam, un tētis bieži mēroja pusstundu ilgo ceļu uz Kvīnstaunu, lai izmantotu sava drauga, ceļojumu aģenta, datoru. Viņš mūsu ieleju mēdza saukt par Brigādūnu – tas ir vārds no vecas filmas par kādu ciemu, kas atdzīvojas tikai uz vienu dienu ik pēc simt gadiem, tāpēc ārējā pasaule to nespēj ietekmēt un mainīt. Nu, iespējams, mūsu ieleja tāda arī bija – te viss lielākoties saglabājās nemainīgs, bet tā nepavisam nebija vieta, kur topošā dziedātāja un dziesmu autore varētu gūt ievēriību. Es sapņoju par Manhetenu, Londonu vai Sidneju ar augstceltnēm, kur strādā skaņu ierakstu producenti, kas mūs ar Fleču varētu padarīt par zvaigznēm...

No pārdomām mani iztrūcināja telefona iezvanišanās, un es steigšos pacelt klausuli, pirms tas apklust.

– Jūs esat piezvanījuši uz “Vīnadārzu”, – es nobēru, kā biju darījusi kopš bērnības.

– Sveika MK, te Flečs. – Viņš uzrunāja mani, lietojot iesauku, kā to darīja visi, izņemot mammu.

– Sveiks, – es atteicu, un sirds iepukstējās straujāk. – Vai ir kādi jaunumi?

– Nekā īpaša. Es tikai nospriedu, ka varētu izmantot tavu piedāvājumu paciemoties pie jums. Man ir pāris brīvu dienu, un es vēlētos pabūt prom no pilsētas. Ko teiksi?

Bet man ļoti gribas pabūt tur, pilsētā...

– Ei, tas ir lieliski! Brauc šurp, kad vien vēlies, esmu mājās.

– Kā būtu ar rītdienu? Bet paies viss rīta cēliens, līdz nonākšu galā – protams, ja vien Sisija vispār izturēs šo ceļu.

Sisija bija busiņš, ar kuru mēs savulaik braucām uz mūsu koncertiem. Tam bija divdesmit gadi, tas bija caurcaurēm izrūsējis, un no izpūtēja, ko Džons bija piesējis ar auklu, vēlās dūmi. Jācer, ka Sisija tomēr izturēs trīs stundas ilgo braucienu no Danīdinas, kur dzīvo Flečs un viņa ģimene.

– Tad tiekamies ap pusdienlaiku? – es noprasīju.

– Jā. Nespēju vien to sagaidīt, tu jau zini, kā man patīk ielejā. Varbūt varam kādas stundiņas pasēdēt pie klavierēm – ja nu rodas jauna dziesma?

– Varbūt, – es atbildēju, kaut gan apzinājos, ka patlaban neesmu labākajā radošajā formā. – Līdz rītam, Fleč, atā!

Noliku klausuli un atgriezos uz dīvāna. Fleča pieteikšanās ciemos raisīja manī drusciņu prieka – viņa humora izjūta un pozitīvisms vienmēr spēja uzlabot man omu.

Dzirdēju ārā atskanam saucienu, un tam sekoja svilpiens – tā Dags, mūsu saimniecības pārvaldnieks, pavēstīja par savu ierašanos. Piecēlos, izgāju uz terases un noskatījos, kā Dags un bariņš druknu salinieku soļo gar kailajiem vīnogulājiem.

– Sveikiņi! – es skaļi uzsaucu.

– Sveiki, MK! Es vedu viņus, lai parādītu, kur jāsāk rakt, – Dags paziņoja.

– Jā, labi. Sveiki, puisi! – es sasveicinājos ar Daga brigādi, un viņi man pamāja.

Strādnieku uzrašanās bija pārtraukusi klusumu, un, kad no mākoņiem parādījās saule, es, redzot šos cilvēkus un zinot, ka rīt atbrauks Flečs, sajutos krietni labāk.

2

Atlantīda
Zemēvas exers, Sveice

2008. gada jūnijs

– Tu izskaties bāla, Maija. Vai jūties labi? – Mā noprasīja, ienākusi virtuvē.

– Jā, viss kārtībā. Man tikai lāgā nenāca miegs, bija jādomā par Džordža satriecošo ziņu.

– Jā, tā bija īsts sprādziens! Kafiju? – Mā piedāvāja.

– Nē, paldies. Iedzeršu kumelīšu tēju, ja jums tā ir.

– Kā nu nebūs! – iejaucās Klodija. Viņas sirmie mati bija saņēmti tik pierastajā ciešajā mezglā, bet bargajā sejā, noliekot uz virtuves galda groziņu ar svaigi ceptām maizītēm, ievilkās Maijai adresēts smaids. – Dzeru to katru vakaru pirms miega.

– Tad ar tevi kaut kas nav labi, Maija. Neatceros, ka tu no rīta kādreiz būtu atteikusies no kafijas, – noteica Mā, paņēmusi savu krūzi.

– Ieradumus vienmēr var mainīt, – Maija gurdi novilkta. – Zini, neesmu vēl īsti pieradusi pie laika joslu maiņas.

– Protams, *chérie*. Varbūt ieēd kaut ko un tad liecies atpakaļ gultā un paguli.

– Nē, Džordžs teica, ka vēlāk atnāks, lai apspriestos, ko iesāksim ar... pazudušo māsu. Kā jums šķiet, cik uzticami ir viņa ziņu avoti?

– Man nav ne jausmas. – Mā nopūtās.

– Ļoti uzticami, – bilda Klodija. – Viņš netriektos šurp pusnaktī, ja nebūtu pārliecināts par faktu pareizību.

– Labrīt visiem! – sveicināja Alija, pievienojusies pulciņam virtuvē. Bērs, uzsiets viņai uz krūtīm, gulēja, galviņu noliecis uz sāniem. Viena no sīkajām dūrītēm bija saķērusi Alijas rudi zeltaino matu šķipsnu.

– Vai vēlies, lai paņemu viņu un ielieku gultiņā? – apvaicājās Mā.

– Nē, mazajam drīz jāceļas, un, aptvēris, ka ir viens, viņš uzreiz sāks brēkt. Vai, tu gan izskaties pavisam bāla, Maija! – Alija konstatēja

– Es saku to pašu, – Mā klusi piebalsoja.

– Beidziet, man viss ir labi, – Maija atkārtoja. – Starp citu, vai Kristjens ir šeit? – viņa jautāja Klodijai.

– Jā, bet viņš kuru katru brīdi brauks pāri ezeram, lai atvestu man pārtiku.

– Vai vari viņam piezvanīt un pateikt, ka braukšu līdzī? Man šis tas jāizdara pilsētā. Ja drīz dosimies ceļā, es laikus paspēšu atgriezties, lai satiktos ar Džordžu.

– Tūlīt piezvanīšu. – Klodija paņēma klausuli un uzspieda Kristjēna numuru.

Mā nolika Alijai priekšā kafijas krūzi. – Mani gaida mājas darbi, tāpēc atstāšu jūs brokastojam divatā.

– Kristjens būs gatavs doties ceļā pēc piecpadsmit minūtēm, – paziņoja Klodija, noliekot klausuli vietā. – Tagad iešu palīdzēt Marinai. – Viņa pamāja abām māsām un izgāja no virtuves.

– Vai tev patiešām viss ir labi? – noprasīja Alija, kad viņas bija palikušas divas vien. – Tu esi balta kā papīra lapa.

– Nomierinies, Alij. Laikam būšu lidmašīnā saķērusi kādu vēdera vīrusu. – Maija norija malku tējas. – Ak Dievs, šeit pārņem tik dīvaina sajūta, vai tev tā nešķiet? Viss rit tāpat kā tolaik, kad Pā vēl bija dzīvs. Taču Pā vairs nav, viņa vietā ir milzīgs tukšums.

– Es te dzīvoju jau kādu laiciņu, tāpēc esmu mazliet apradusi ar to, bet, jā, sajūta ir dīvaina.

– Tu ierunājies par manu slikto izskatu, bet pati esi stipri nokritisies svarā.

– Ak, tas ir mazuļa dēļ...

– Nav gan, man tu to neiestāstīsi. Atceries – mēs iepriekšējo reizi tikāmies pirms gada, kad tu aizbrauci, lai kopā ar Teo piedalītos regatē. Tad tu nebiji stāvoklī.

– Vispār jau biju gan, tikai es to vēl nezināju, – Alija pavēstīja.

– Vai gribi teikt, ka tev nebija nekādu simptomu? Nekādu rīta nelabumu un tā tālāk?

– Nē, sākumā ne. Ja pareizi atceros, viss sākās apmēram ap astoto nedēļu. Tad gan jutos patiešām briesmīgi.

– Nu, tu pavisam noteikti esi krietni novājējusi. Varbūt esi par daudz pametusi sevi novārtā?

– Kad esmu viena, neredzu jēgu gatavot kārtīgu maltīti. Turklāt, ja arī apsēžos pie galda, bieži jau uzreiz nākas celties un skriet miecināt šo mazo vīriņu. – Alija ar mīlestību noglauda Bēra vaidziņu.

– Laikam ir ļoti grūti audzināt bērnu vienai.

– Ir gan. Nujā, man ir brālis Toms, bet viņš ir Bergenas filharmonijas galvenā diriģenta vietnieks, un es viņu lielākoties redzu tikai svētdienās. Un reizēm nesatieku pat tad, jo viņš kopā ar orķestri dodas turnejās uz ārzemēm. Ne jau miega bads un pastāvīgā mazuļa barošana man sagādā raizes, bet gan tas, ka nav neviena, ar ko aprunāties, īpaši brīžos, kad Bēram kaut kas kaiš un es uztraucos par viņu. Tāpēc jau ir tik brīnišķīgi būt kopā ar Mā – viņa par mazuļiem zina gandrīz visu.

– Mā ir vislabākā vecmāmiņa, – Maija smaidot atzina. – Pā būtu bijis ļoti priecīgs par Bēru. Mazais tiešām ir īsts jaukumiņš. Labi, tagad iešu augšā saposties.

Kad Maija piecēlās, Alija saņēma vecākās māsas roku. – Ir jauki tevi atkal satikt. Biju pēc tevis noilgojusies.

– Es pēc tevis arī. – Maija nomutēja Alijas pakausi. – Līdz vēlākam!

– Alij! Maija! Džordžs ir klāt! – pusdienlaikā Mā sauca no kāpņu lejasgala.

No augštāva atskanēja neskaidrs “Nākam!”.

– Vai atceraties, kā Pā Solts Ziemassvētkos uzdāvināja jums senu misiņa megafonu? – Džordžs smaidot sekoja Mā uz virtuvi un no tās – uz saules pielieto terasi. Viņš izskatījās daudz mierīgāks un

ieturētāks nekā vakar; tēraudpelēkie mati bija kārtīgi atsukāti atpakaļ, viņš bija ģērbies nevainojamā gaišā uzvalkā ar svītriņām, kuru eleganti rotāja neliels lakatiņš krūšu kabatā.

– Jā, atceros, – Mā atbildēja un ar mājienu aicināja Džordžu apsēsties ēnā zem saulesarga. – Tas gan neko daudz nepalīdzēja, jo meitenes klausījās skaļu mūziku, spēlēja pašas vai arī strīdējās. Augstāvs līdzinājās Bābeles tornim. Bet man nevienu brīdi nebija iebildumu. Tā, varu piedāvāt jums Klodijas gatavoto plūškoka liķieri un atdzēsētu jūsu iecienīto *Provençal rosé*. Ko gribēsiet?

– Tā kā ir tik skaista diena, turklāt šovasar vēl ne reizi neesmu baudījis sārtvīnu, izvēlēšos to. Pateicos, Marina. Varbūt izrādīsiet godu un iedzērsiet kopā ar mani?

– Nē, nē, to gan man nevajadzētu. Pēcpusdienā vēl tik daudz darāmā un...

– Nu nē, jūs taču esat francūziete! Tāpēc glāze sārtvīna jums neko daudz nekaitēs. Es uzstāju. – Tajā brīdī uz terases parādījās Maija un Alija. – Sveikas, meitenes! – Džordžs piecēlās sasveicināties. – Vai drīkstu jums piedāvāt glāzi vīna?

– Jā, paldies, Džordž, es mazliet iedzeršu, – sacīja Alija un apsēdās. – Varbūt tas šovakar palīdzēs Bēram labāk iemigt, – viņa nosmēja.

– Man nē, paldies, – Maija atteicās. – Vai zināt, es jau biju gandrīz aizmirsusi, cik Atlantīdā ir skaisti. Brazīlijā viss ir tik... *iespaidīgs* – cilvēku skaļā uzvedība, spilgtās krāsas dabā un milzīgais karstums. Šeit viss šķiet salīdzinoši rāms un pieklusināts.

– Jā, te pavisam noteikti ir ļoti mierīgi, – piekrita Mā. – Mums ir palaimējies, ka varam dzīvot, tāda dabas skaistuma apņēmti.

– Man ļoti pietrūka ziemas un sniega. – Maija nopūtās.

– Tad tev jāatbrauc uz Norvēģiju, turienes sniegs tevi izārstēs, – smaidot sacīja Alija. – Vai, vēl ļaunāk, mūžīgais lietus. Bergenā līst daudz biežāk nekā snieg. Nu, stāstiet, Džordž, vai kaut ko izdomājāt par vakar mums pavēstīto ziņu?

– Tikai to, ka mums jāvienojas, ko darām. Kādam no mums būs jādodas uz norādīto adresi, lai pārliecinātos, vai šī sieviete ir meklētā māsa.

– Kā tad mēs zināsim, vai tā ir vai nav viņa? – prātoja Maija. – Vai ir kaut kas, pēc kā mēs to varam noteikt?

– Manās rokās nonāca zīmējums ar... ar kādu juvelierizstrādājumu – gredzenu, kas viņai acīmredzot iedots. Tas ir ļoti neparasts. Ja viņai būs šis gredzens, mēs nešaubīgi zināsim, ka tā ir īstā sieviete. Paņēmu zīmējumu līdzī. – Džordžs no plānā ādas portfeļa izvilka papīra lapu un nolika to uz galda, lai viņas var apskatīt.

Alija cieši nopētīja zīmējumu, Maija lūkojās tajā viņai pār plecu.

– Gredzens ir zīmēts pēc atmiņas, – Džordžs skaidroja. – Dārgakmeņi apkārt ir smaragdī, bet centrā ir iestrādāts briljants.

– Skaisti, – noteica Alija. – Paskaties, Maija, gredzens ir veidots zvaigznes formā, ar... – viņa saskaitīja, – ...septiņiem stariem.

– Džordž, vai zināt, kas to ir darinājis? – vaicāja Maija. – Ļoti neparasts dizains.

– Diemžēl nezinu.

– Vai šo zīmēja Pā?

– Jā, tas bija viņš.

– Septiņi stari – septiņas māsas... – Alija nomurmināja.

– Džordž, vakar jūs teicāt, ka viņas vārds ir Mērija, – atgādināja Maija.

– Jā.

– Vai Pā Solts viņu atrada, gribēja adoptēt, bet tad kaut kas atgadījās?

– Zinu tikai to, ka, pavisam īsi pirms viņš... mūs pameta, Pā Solts ieguva informāciju un lūdza man to pārbaudīt. Kad biju noskaidrojis, kur Mērija dzimusi, man vajadzēja gandrīz gadu, lai atklātu, kur, manuprāt, viņa tagad dzīvo. Laika gaitā es biju sekojis daudzām nepareizām pēdām, kas nekur neaizveda. Taču šoreiz jūsu tēvs bija stingri pārliecināts, ka viņa ziņu avotam var ticēt.

– Kurš bija šis ziņu avots? – jautāja Maija.

– To viņš nepateica.

– Ja viņa ir mūsu pazudusī māsa, ir ārkārtīgi žēl, ka meklējumi bijuši tik ilgi un viņa ir atradusies tikai pēc Pā nāves, – nopūzdamās sacīja Maija.

– Ja tā ir viņa, – prātoja Alija, – vai nebūtu brīnišķīgi, ja mums izdotos atvest viņu uz Atlantīdu laikus – lai viņa var kāpt uz “Titāna” un kopā ar mums nolaist ūdenī vainagu?

– Būtu gan, – Maija pasmaidīja. – Tomēr ir kāda problēma. Saskaņā ar jūsu informāciju, Džordžs, šī “Mērija” nedzīvo gluži mums līdzās. Bet līdz mūsu kruīzam uz Grieķiju ir atlicis mazāk par trim nedēļām.

– Jā, turklāt diemžēl ir sagadījies tā, ka man šobrīd ir ļoti daudz darba, – noteica Džordžs. – Tāpēc es nevarēšu doties meklēt Mēriju.

Kā apstiprinot viņa vārdu patiesumu, iezvanījās Džordža mobīlais telefons. Viņš atvainojās un pagāja tālāk no galda.

– Vai drīkstu kaut ko ierosināt? – Mā pārtrauca iestājušos klusumu.

– Protams, Mā, klāj vaļā, – vedināja Maija.

– Tā kā vakar Džordžs mums pateica, ka Mērija dzīvo Jaunzēlandē, es šorīt paskatījos, cik tālu ir no Sidnejas līdz Oklendai. Jo...

– Sese dzīvo Austrālijā, – Maija pabeidza viņas vietā. – Es naktī arī par to iedomājos.

– No Sidnejas līdz Oklendai ir trīs stundu lidojums, – Mā turpināja. – Ja Sese ar savu draudzeni Krisiju izlidotu dienu agrāk, nekā iepļānots, varbūt viņas varētu izmest likumu līdz Jaunzēlandei un pārliecināties, vai šī Mērija ir tā, par ko Džordžs viņu uzskata.

– Tā ir teicama ideja, Mā, – atzina Alija. – Es tikai neesmu droša, vai Sese būs ar mieru. Viņai, kā zināms, riebjas pārlidojumi.

– Ja mēs visu izskaidrotu, viņa noteikti to izdarītu, – bilda Mā. – Tas būtu kas īpašs – uzņemt ģimenē pazudušo māsu un pēc tam kopīgi pieminēt jūsu tēvu.

– Jautājums tikai, vai šī Mērija kaut ko zina par Pā Soltu un mums, – Alija ieminējās. – Pēdējā laikā mēs visas tik reti esam kopā, – viņa prātoja. – Tāpēc šis man liekas ideāls brīdis. Tas ir – ja viņa patiešām ir īstā. Un ja, protams, vēlas ar mums satikties. Manuprāt, mūsu pirmais uzdevums ir pēc iespējas drīzāk sazināties ar Sesi, jo Austrālijā jau ir vakars.

– Un ko iesāksim ar pārējām māsām? – noprasīja Maija. – Es domāju – vai mums nebūtu jāizstāsta arī viņām?

– Vārds vietā. Nosūtīsim Zvaigznītei, Tigijai un Elektraī e-pastu un paziņosim, kas noticis, – Alija ierosināja. – Vai piezvanīsi Sesei, Maija, vai arī to izdarīt man?

– Varbūt piezvani tu, Alij. Ja neiebilstat, es pirms pusdienām gri-bētu mazliet nosnausties. Vēl aizvien jūtu vieglu nelabumu.

– Nabadzīte, – nopūtās Mā, pieceldamās kājās. – Tavai sejai pavi-sam noteikti ir zaļgana nokrāsa.

– Iešu tev līdzī un piezvanīšu Sesei, – paziņoja Alija. – Cerēsīm, ka viņa nav devusies kādā no saviem gleznošanas ceļojumiem pie vec-tēva. Viņa mājēlē nekuriens vidū mobilajam telefonam droši vien nav zonas.

Uz terases parādījās Klodija. – Es sāksū gatavot pusdienas. – Tad viņa uzrunāja pienākušo Džordžu: – Vai jūs arī paliksiet uz tām?

– Nē, paldies. Mani gaida steidzami darbi, tāpēc tūlīt došos prom. Nu, vai kaut ko izlēmāt? – viņš vērsās pie Mā.

Kopā ar Maiju pametot terasi, Alija paguva ievērot, ka Džordžam uz pieres ir parādījušās sviedru lāsītes un viņš izskatās apjucis.

– Mēs zvanīsim Sesei, lai noskaidrotu, vai viņa var aizbraukt turp. Džordž, vai esat pārliecināts, ka Mērija ir istā? – Mā jautāja.

– Citi zinātāji mani pārliecināja, ka tā ir, – viņš atbildēja. – Bet tagad gan – lai kā es gribētu vēl parunāties, man nāksies jūs pamest.

– Gan meitenes tiks ar visu galā, Džordž. Viņas jau ir pieaugušas, turklāt ļoti spējīgas. – Mā nomierinoši paspieda viņa roku. – Jūs izskatāties ļoti saspīndzis. Viss būs kārtībā, neraizējieties.

– Mēģināšu, Marina, mēģināšu, – viņš nopūzdamies apsolīja.

Alija savos pierakstos sameklēja Seses mobilā telefona numuru Austrālijā un vestibilā pacēla telefona klausuli.

– Nu taču... – viņa čukstēja, kad signāls bija noskanējis jau rei-zes piecas vai sešas. Ierunāt ziņu, saprotams, nebija jēgas, jo Sese tās noklausījās reti.

– Sasodīts! – viņa nomurmināja, kad pieslēdzās Sese balss pasts. Nolikusi klausuli, viņa jau grasījās kāpt augšup uz istabu barot Bēru, kad telefons pēkšņi ietrinkšķējās.

– *Allô?*

– Sveiki. Vai tā esi tu, Mā?

– Sese! Te es, Alija. Liels paldies, ka atzvanījī!

– Nekādu problēmu, es redzēju, ka tas ir Atlantīdas numurs. Vai jums viss labi?

– Jā. Vakar atlidoja Maija, ir tik brīnišķīgi viņu atkal satikt. Saki, Sese, kad tieši tu izlido uz Londonu?

– Parīt mēs no Alisspringsas dodamies uz Sidneju. Es jau laikam teicu, ka pāris dienu padzīvosim Londonā – nokārtosim mana dzīvokļa pārdošanas lietas un satiksīm Zvaigznīti. Es ļoti baidos no šī lidojuma, kā vienmēr.

– Zinu. Paklausies, Sese, Džordžs mums atveda jaunas ziņas. Neuztraucies, nekas slikts nav noticis, bet jaunumi ir satriecoši – vismaz tā šķiet.

– Par ko ir runa?

– Džordžam ir informācija par... par mūsu iztrūkstošo māsu. Iespējams, viņa dzīvo Jaunzēlandē.

– Tu domā – pēdējā no slavenā māsu septiņnieka? Oho! – Sese noelsās. – Tas nūdien ir kaut kas! Kā Džordžam izdevās viņu atrast?

– Īsti nezinu. Tu jau zini, cik viņš ir izvairīgs. Un tāpēc...

– Tu gribi man vaicāt, vai nevaru iegriezties Jaunzēlandē, lai viņu satiktu, vai ne?

– Trāpīts, Šerlok! – Alija pasmaidīja. – Tas, protams, padarītu jūsu ceļojumu nedaudz garāku, bet tu esi viņai krietni tuvāk nekā mēs. Būtu lieliski, ja viņa varētu piedalīties Pā piemiņas brīdī un vainaga nolaišanā ūdenī.

– Tā jau gan ir, bet mēs taču neko par viņu nezinām. Vai viņai ir kāda nojausma par mums?

– Tas mums nav īsti skaidrs. Džordžs teica, ka viņam esot tikai vārds un adrese. Ak jā, un zīmējums ar gredzenu – tā esamība pierādītu, ka viņa ir tā, kuru meklējam.

– Kāda tad ir viņas adrese? Jaunzēlande ir liela valsts.

– Man šobrīd tās nav, bet es varu pasaukt pie telefona Džordžu. Džordž? – Alija paaicināja no virtuves iznākušo vīrieti tuvāk. – Es runāju ar Sesi. Viņa grib zināt, kur Mērija dzīvo.

– Mērija? Vai tā viņu sauc? – jautāja Sese.

– Tieši tā. Es dodu klausuli Džordžam.

Alija noklausījās, kā Džordžs nosauc adresi.

– Paldies, Sese, – viņš sacīja. – Visas izmaksas tiks segtas no trasta fonda. Žizele, mana sekretāre, rezervēs lidojumus. Labi, tālāk lai runā Alija, man jādodas prom. – Sniegdams klausuli Alijai, Džordžs vēl piebilda: – Jums ir mana biroja telefona numurs, vajadzības gadījumā sazinieties ar Žizeli. Uz redzēšanos!

– Jā, atā! Sese, – Alija, pamājusi ar roku Džordžam, kurš izgāja pa ārdurvīm, vērsās pie māsas, – nu, vai zini, kur tieši Jaunzēlandē tas ir?

– Pagaidi, es paprasišu Krisijai.

Fonā bija dzirdama apspriešanās, un tad Sese atgriezās pie telefona.

– Krisija apgalvo, ka tas ir dienvidos. Viņa domā, ka no Sidnejas mums būtu jālido uz Kvinstaunu, tas būtu izdevīgāk nekā lidot uz Oklendu. Mēs vēl paskatīsimies.

– Labi. Tātad tu būtu gatava braukt?

– Tu jau zini, ka man patīk ceļošana un piedzīvojumi, kaut arī neciešu lidošanu. Jaunzēlandē es vēl neesmu bijusi, tāpēc būtu interesanti to drusciņ iepazīt.

– Brīnišķīgi! Paldies, Sese! E-pastā uzraksti vajadzīgo informāciju, un es piezvanišu Džordža sekretārei, lai rezervē lidojumus. Pa faksu nosūtīšu tev arī zīmējumu ar gredzenu.

– Jā, labi. Vai Zvaigznīte jau zina?

– Nē, un arī Elektra un Tigija ne. Grāsošos nosūtīt viņām e-pasta vēstuli.

– Vispār jau Zvaigznīte man tūlīt zvanīs, lai sarunātu tikšanos Londonā, tā ka es varēšu viņai visu izstāstīt. Tas ir diezgan satraucoši, vai ne?

– Protams, it īpaši, ja tā patiešām būs *viņa*. Labi, Sese, pagaidām paliec sveika. Sazināsimies, – Alija noteica.

– Atā, Alij, uz sadzirdēšanos!

3

*Sese
Gibstonas ieleja, Jaunzēlande*

– Sī, tu karti turi otrādi! – iesaucās Krisija, paraudzījusies pasažiera sēdekļa virzienā.

– Neturu gan... Nu labi, varbūt arī turu... – Sese sarauca pieri. – Man tie vārdi šķiet vienādi no abām pusēm. Kas tas par ceļu ar tik šausmīgiem likumiem... Jēziņ, kad mēs pēdējo reizi redzējām kādu ceļa norādi?

– Pirms britiņa. Oho, šī nu gan ir iespaidīga ainava! – Krisija noelsās, piestājusi ceļa malā un vērdamās uz majestātiskajiem kalniem zem debesīm ar smagiem mākoņiem. Viņa pasniedzās, lai ieslēgtu sildītāju, un tajā mirklī uz īrētās mašīnas priekšējā stikla nokrita pirmās lietus lāses.

– Ak, es tur vairs neko nesaprotu. – Sese iedeva karti Krisijai un, galvu grozīdama, skatījās uz tukšo ceļu. – Kur tas laiks, kopš pametām Kvīnstaunu! Mums vajadzēja tur nopirkt kaut ko ēdamu, taču man likās, ka pa ceļam būs vietas, kur varēsim to izdarīt.

– Tā, saskaņā ar izdrukāto plānu, mums drīz vien vajadzētu ieraudzīt norādi “Vīnadārzs”. Laikam jau nāksies braukt tālāk un cerēt, ka satiksim kādu, kas mums varētu parādīt ceļu. – Krisija aizlika aiz auss pār seju noslīgušo melno, cirtaino matu šķipsnu un gurdi uzsmaidīja Sesei. Ceļojuma laikā viņas bija uzkavējušās Melburnā un Kraistčērčā un tagad bija nogurušas un izsalkušas.

– Te jūdzēm tālu nav redzēta neviena mašīna, – Sese, plecus raustot, noteica.

– Ei, Sī, kur palicis tavš piedzīvojumu garš?

– Nezinu. Varbūt savā vecumā jau esmu kļuvusi mierīgāka un labāk palieku mājās, nevis apmaldījusies sēžu mašīnā, kamēr ārā gāž kā no spaiņa. Un vispār – man ir auksti!

– Te tuvojas ziema. Nepaies ilgs laiks, līdz šos kalnus jau klās sniegs. Tu pārāk ātri pieradi pie Alisspringsas klimata, tur tā nelaime, – noteica Krisija, iedarbinādama automašīnu. Viņas turpināja braukt. Stikla tīrītāji darbojās ar pilnu jaudu, un cauri lietum skats uz apkārt esošajiem kalniem bija neskaids un izplūdis.

– Jā, es pavisam noteikti esmu saules mīļotāja, tā ir bijis vienmēr. Vai varu aizņemties tavu jaku, Krisij? – Sese pastiepās pēc vienas no mugursomām uz aizmugurējā sēdekļa.

– Protams. Es taču teicu, ka te būs daudz aukstāks. Labi, ka paņēmu lieku jaku, vai ne?

– Paldies, Krisij, es nemaz nezīnu, ko bez tevis iesāktu.

– Atklāti sakot, es arī nezīnu.

Sese saņēma draudzenes plaukstu. – Piedod, ka esmu nekam nederīga.

– Tu neesi nederīga, tikai mazliet... nepraktiska. Man praktiskuma ir gana, toties es neesmu tik radoša, cik tu. Bet kopā mēs veidojam labu komandu, vai ne?

– Tā ir gan.

Krisija turpināja braukt, un Sese viņai blakus jutās mierīga. Aizritējušie mēneši bija laimīgākie viņas mūžā. Pavadot laiku Krisijas sabiedrībā un dodoties gleznošanas izbraucienos kopā ar vectēvu Frānsisu, viņas dzīve – un arī sirds – šķita tik piepildīta kā nekad iepriekš. Pēc traumatiskās izšķiršanās ar Zvaigznīti Sesei bija licies, ka vairs nekad nebūs laimīga, bet Krisija un Frānsiss bija dāvājuši viņai to, kā viņai līdz tam bija pietrūcis, – viņa bija atradusi ģimeni, kurā iederas, lai cik netradicionāla tā būtu.

– Redzi, tur ir zīme! – Sese rādīja kaut kur cauri plīkšķošajam lietum. – Piebrauc tuvāk un apskaties, kas tur rakstīts.

– Es jau tāpat redzu – tā vēsta, ka “Vīnadārzs” atrodas pa kreisi. Juhū, mums izdevās! – Krisija liksmoja. – Starp citu, – viņa turpināja, stūrēdama mašīnu pa šauru, grumbuļainu ceļu, – vai tu savām māsām pateici, ka braucu tev līdz uz Atlantīdu?

– Jā, protams. Tām, ar kurām esmu runājusi.

– Kā tev šķiet, vai viņas būs šokētas... par mums?